

SÖNGVAR UM SVÍFANDI FUGLA

Kristinn Sigmundsson bassi

Ljóð: Kristján Hreinsson

Jónas Ingimundarson píanó

Tónlist: Þorvaldur Gylfason

Bryndís Halla Gylfadóttir selló

Útsetningar: Þórir Baldursson

Í köldu myrkri

Er undir myrkri sváfu sól og tindar
þú sorg og ótta hvíslaðir að mér,
þú þoldir eynd er blésu bráðir vindar
og baðst mig um að vera kyrr hjá þér.

Að morgni þegar sólin síðan birtist
og söngur fugla eyddi þinni neyð
og björt og fögur okkar veröld virtist
þú vildir að ég færi mína leið.

Er einn ég reika eftir lífsins línu
og leggst á hugann tímans þunga ryk,
ég óska þess í köldu myrkri mínu
að mega faðma þig eitt augnablik.

Unaðsreiturinn

Í fjöru mínar minningar,
fá mátt sem traustur er.
Ég skynja allt sem áður var,
þá ást sem fæddist hér,
þá unaðsstund sem ávöxt bar
er einn ég gekk með þér.

Hér svífur þú um hugans heim
er hjartans takt ég finn
og til þín fer mín sál á sveim
er sólin vermir kinn,
svo flýg ég upp með fuglum þeim
sem fegra himininn.

Í öldum sé ég engil þinn
er andar hafið blátt,
hér bjarta sól og bros ég finn
í blíðri sunnanátt.
Þín hlýja seiðir huga minn
og hjartað mitt er sátt.

Vorið brosir

Þeir segja mér það fuglarnir sem koma hingað heim að hamingjunnar leit sé þeirra allra mesta yndi og fullyrða svo auðvitað að sælan sé hjá þeim er svífa þeir um himinblámann undan ljúfum vindi.

Þeir segja mér að lífsins flug sé indælt ævintýr sá ánægjunnar ljósadans sem flestir ná að læra, þeir tala um þann kærleika sem innst í okkur býr og ástina sem lífsins von mun börnum sínum færa.

Og ég er barn í vorsins blæ er opnast undralönd og útúr skugga vetrarins sig teygja lyng og mosi. Þeir segja mér það fuglarnir sem stefna hratt að strönd að stórum heimi verði breytt með einu litlu brosi.

Erlan

Ég yrki ljóð í svartan sand
er syngur erlan blíða
og friðsæl yfir fagurt land
hún flýgur hratt og víða.

Svo finn ég þegar dagur dvín
að depurð hugann hrífur
því yndislega erlan mín
mót opnu hafi svífur.

En svo í huga glæðist glóð
og gleymist sálarvandinn
því erlan syngur öll þau ljóð
sem yrki ég í sandinn.

Vegur þagnar

Hann situr hjá glugganum gamall og lúinn
gráhærður snillingur hokinn af speki,
einlægur fagnar hann þverrandi þreki
með þrautirnar faldar í storknuðu bleki
í tengslum við margháttuð minningabrot.
Hans máttugi andi til ferðar er búinn
og bráðlega ýtir hann bátnum á flot.

Vegur þagnar

Með viskuna geymda á gulnuðum blöðum
og glóandi myndir frá fengsælu lífi.

Það er einsog glaðlegir söngfuglar svífi
er sálin hans losnar frá örbirgð og kífi
með allar þær vonir sem veröldin gaf.

Frá vinum sem dvelja á ólíkum stöðum
hans andi mun sigla um eilífðar haf.

Vegur þagnar

Nú leggst yfir rúðuna saltið frá sjónum
en sálin hún flögrar að himnesku djúpi,
þá finnst honum einsog úr augunum drjúpi,
sem alsæll hjá fjörunnar grjóti hann krjúpi.

Og burtu frá þrautunum þráir hann far
að þögn sem er umvafin huglægum tónum
sem tilheyra draumi um veröld sem var.

Vegur þagnar

Frá glugganum vitundarvegurinn liggur
mót vængjaðri þögn bakvið hafdjúpsins rökkur.
Er fellur á lífshlaup og minningar mökkur;
svo máttugur, ögrandi, þykkur og dökkur.
Í huganum bátur um bárurnar fer
og blíðlyndur spekingur hvíldina þiggur
í þögn sem í hásölum eilífðar er.

Í faðmi fugla

Er fuglarnir sváfu þá sveif ég um geim
og svart var hið ómælda myrkur
en vonin hún bar mig á vængjunum heim
er veittist mér huglægur styrkur.

Í hógværu logni er hugurinn frjór
og hjartað í brjóstinu titrar,
ég rýni í draum sem í rökkrinu fór
með raddir svo blíðar og vitrar.

Að morgni ég stari á máttuga sýn
í mold undir ísköldum kransi
en ljúf einsog vorblóm fær vitundin mín
að vakna með fuglanna dansi.

Grátur Jarðar

Gráttu það sem er hin sanna sorg
og sýndu miskunn öllu lífi Jarðar
en berðu ekki þína þraut á torg
því það er margt sem afar fáa varðar.

Þú grætur horfna tíð og týndan þrótt,
í tárur þínum leysist mikill kraftur,
en enginn þarf að gráta gleymda nótt
sem glötuð er og kemur aldrei aftur.

Grátur Jarðar

Þú lætur tárin svæfa sorg hjá þér
svo sár og gremja verði ekki byrði.
En gráttu aldrei fugl sem floginn er
því framtíð þín er öllu meira virði.

Þú finnur styrk ef lund er létt og hress,
þú lætur hljóma gleði þinnar strengi
því fegurð heimsins býr í brosi þess
sem búinn er að gráta nógu lengi.

Fuglshjartað

Í friði má fuglshjartað titra
og fegurð þín guðdómleg er
ef mætast hið innra og ytra
í eldi sem magnast í þér.

Þú skelfur af ótta við skuggann
ef skínandi birta þín veit
að náttmyrkrið guðar á gluggann
þótt glóandi sál þín sé heit.

Og jafnvel þótt fuglshjartað fái
að fela þann mátt sem er hlýr
þá viltu að veröldin sjái
þá von sem í ljósinu býr.

Dúfa

Mín fagra dúfa láttu vængi létta
nú lyfta þér í bjartan himingeim,
þitt hinsta skjól þú átt hjá öllum þeim
sem eftir lífsins vegi hérna gengu,
þeir sáu að þú bjóst til allt úr engu,
þeir æðstu drauma þinna notið fengu.
Mitt litla kvæði færð þú fyrir þetta.

Dúfa

Já, jafnvel þó að taktur hjartans hætti
að hljóma meðan dafnar von og þrá
í veröld þar sem hlykkjótt leið þín lá
um lífið sem þér reyndist æði slungið
og þótt þú gætir aldrei söngva sungið,
þitt sanna eðli var þeim ljóma þrungið
að flytja boð frá æðsta undramætti.

Dúfa

Og þögn fær englasöngur senn að rjúfa
sem sorgum eyðir, bætir neyð og tjón;
við greinum loksins heimsins tæra tón
sem traustan streng á milli okkar bindur.
Nú svífur þú um loft sem ljúfur vindur,
í ljósi birtist draumsins æðsti tindur
því núna ertu frjáls og falleg dúfa.

Vals

Við myndina þína ég kveiki á kerti
og kalla á faðminn sem hjarta mitt snerti.
Þótt stundirnar flögri í fortíðar mekki
þá fara þær burtu en hverfa þó ekki.

Ég hugsa um dúfur sem dönsuðu forðum
og draumfögrum valsi ég lýsi með orðum;
ég man að við svifum hjá sóleyjakransi
og söngfuglar stýrðu þeim ástríka dansi.

Þá yndi var vakið því fífill og fjóla
fundu sér skjól bakvið hæðir og hóla
og snertu þann unað sem ástina vakti
eitt augnablik lífsins í þrískiptum takti.

Sólskríkjan mín syngur

Hún situr hérna stundum á grænni grein um kvöld
og glaðlega hún syngur annað slagið,
og þegar nóttin kemur og friður fær sín völd
ég flýg með henni inn í sólarlagið.

Ég veit að þegar haustar, hinn sæli söngur fer
og sólskríkjan um myrkrið þarf að rata,
og svo í þrautum vetrar að nóttu mæta mér
þær minningar sem ég mun aldrei glata.

Er vetrarskugginn hverfur, fær lífið nýjan lit,
með ljósi vaknar náttúrunnar kraftur
og sólskríkjan mín kemur með vor og vængjaþyt
þá vil ég fá að heyra sönginn aftur.

Spegill fuglanna

Í spegilmynd hafa spurningar mátt
þótt sprungur í glerinu ferðinni ráði
og sýni að aflið sem söguna skráði
fær sameinað hugmyndir, tíma og ljós.
En fuglarnir lofa hið himneska hrós
sem hlýtur sinn tilgang er andlitin mætast;
þau augu sem fljóta um framtíðar ós
og fortíðarmyndin sem þráir að kætast
en burðast með óskir um sannleik og sátt
í sandi á strönd þar sem draumarnir rætast.

Spegill fuglanna

Hér baðstu mig um að bíða þess dags
er birtist þú aftur í speglinum mínum
og sál mín fann óminn af orðunum þínum
er augnanna þinna ég saknaði mest.
Þá fékk ég að eltast við eilífan frest
er óttinn í hjartanu titraði klökkur,
því holdið er veikt einsog hrafninn sem sest
á haf þar sem dýpið er svart einsog mökkur.
Þótt spegilsins andlit sé ávallt til taks
þá erfiðar mynd þess í glímu við rökkur.

Spegill fuglanna

Og ennþá ég bíð í fjarska og firð
og flöktandi augu mín ráfa um húmið
sem trúi ég hvorki á tímann né rúmið
en teymi minn huga mót ljósi sem fór
um nótt þegar flæddi hinn freyðandi sjór.
Nú finn ég að hjarta mitt kemur að landi
og hugur minn verður svo ferskur og frjór
er flýgur um loftið þinn himneski andi,
svo dansa um fjöruna fegurð og kyrrð
er fjaðrirnar þorna í glitrandi sandi.

Fuglar minninga

Að kvöldi dags, við hafið á meðan sólin sest
og sælubros af heitum vörum skín,
hér sit ég einn að hausti og finn að birtan best
fer blíðlega um djúpu augun mín.

Í huga sé ég fugla sem fóru grein af grein
er gleðitár af vanga mínum rann,
og söngurinn sem lifði, er orðinn minning ein;
sá unaður sem glaður hugur fann.

Í hljóðri kyrrð með tíma ég fæ að fylgja þeim,
já, fuglunum sem áður sá ég hér.
Svo svíf ég út á hafið með dýrð um draumaheim
og dásemd lífsins vakir yfir mér.

Ég syng fyrir þig

Sem söngelskur spörfugl hér viðra ég vængi og stél,
ég vil fá að svífa mót skýjanna dúnmjúka feldi
og söngvarnir mínir í heiðríkju hljóma svo vel,
í hjörtum þeir sameinast kærleikans draumkennda eldi.

Og tónarnir mínir þeir breytast í vinsemd og værð
og verða að dásemd sem birtist í himneskum orðum,
í litadýrð garðsins þeim ódauðleg fegurð er færð
er fá þeir með yl sínum heiminum haldið í skorðum.

Ég nýt þess í myrkri að syngja um leiftrandi líf
og ljósið það gefur mér tónaflóð dýpra og meira,
á ástríkum vængjum í frelsi og sælu ég svíf
og syng fyrir veröld sem þráir minn boðskap að heyra.

Einn kafli

Ég kom til þín með fangið fullt af engu
og fór með þér um okkar draumaborg
að vori þegar fuglar heimsins fengu
að fljúga hjá með ást og blíða sorg.

Ég átti með þér dásamlega daga
og drauma sem ég alvarlega tók
en nú er okkar fortíð fögur saga
sem finna má í lífsins góðu bók.

Og hjartans taktur reyndar öllu réði
sem ritað var með ást á línurnar,
því er ég nú með fangið fullt af gleði
og fagna því sem einu sinni var.